

Offermakaren

Offermakaren
**Viveca
Sten**

FORUM

Tidigare utgivning

I de lugnaste vatten (2008)
I den innersta kretsen (2009)
I grunden utan skuld (2010)
I natt är du död (2011)
I stundens hetta (2012)
I farans riktning (2013)
I maktens skugga (2014)
I sanningens namn (2015)
Iskalla ögonblick (2017)
I fel sällskap (2018)
I hemlighet begravd (2019)

På andra förlag

Skärgårdssommar (2014)
Förhandla i affärer (2018)

Med Camilla Sten

Djupgraven (2016)
Sjörök (2017)
Mareld (2018)
Återträffen (2018)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Ett imprint inom Bokförlaget Ester Bonnier

Copyright © Viveca Sten 2020
Svensk utgåva enligt avtal med Nordin Agency
Omslag: Maria Sundberg/Art by Sundberg
Omslagsbilder: Johner Images/Getty Images,
Ilona Wellmann/Arcangel Images & Adobe Stock
Karta, för- och eftersättsblad: Anna Torsteinsrud
Tryckt hos ScandBook EU, 2020
ISBN 978-91-37-15105-2

Till Nicole och Pierre
- utan er hade vi aldrig hamnat i Åre!

Prolog

Snön ligger som ett kompakt täcke när Sebbe Granlund svänger in på personalparkeringen vid VM6:an, sittliften mitt i skidsystemet där han har sitt säsongsarbete.

Det är minus tjugo grader, men känns kallare. Trädens kronor är insvepta i rimfrost, Åreskutan syns knappt i snödiset. Den hårda elljusbelysningen skapar ett svartvitt landskap med långa skuggor mot vit snö.

Vintersäsongen i Åre har precis börjat.

Det är bara en kort promenad bort till VM6:an men värmen från bilen försvinner på en minut. Luften isar i näsborrarna när Sebbe låser upp lifthuset. Klockan är lite efter nio, halv tio öppnar systemet och då måste allt vara i ordning. Liftern har som vanligt öppnat för säsongen i början av december, men än är det få åkare i backarna.

Han trycker på den gröna knappen för att dra igång maskineriet. En hög ljudsignal skär sönder tystnaden, sedan sätter det igång. VM6:an är en av de äldre liftern, med sittplats för sex personer åt gången. Stol efter stol passerar framför hans ögon.

Sebbe drar fram telefonen för att kolla Snapchat medan liften går. Sätena är täckta av nattens snöfall, han borde gå ut och borsta av dem, men kylan håller honom kvar inomhus.

Det spelar inte så stor roll den första halvtimmen, solen går upp först kvart i tio, innan dess är det inte många ute.

Sebbe släpper mobilen med blicken. En skugga har fångat hans uppmärksamhet, en främmande skepnad i en av liftstolarna, nästan som om någon följt med ner från toppen.

Han försöker se efter, men det är fortfarande ganska mörkt ute.

Stolen närmar sig påstigningsplatsen. Det verkar faktiskt som om

det halvligger en person längst ut i hörnet, men något är konstigt, hållningen är skev och hopsjunken.

Den mörka siluetten är stilla fast den nästan är framme.

*Sebbe handlar instinktivt. Han trycker på stoppknappen och skyn-
dar ut. Lifestolen blir hängande några meter bort. Den abrupta rörel-
sen får personen att glida ner ännu längre.*

Sebbe blir stående medan hjärnan tar in synen.

*Det ser ut som en skyltdocka. Fast ändå inte. De mänskliga dra-
gen är på plats, men varje tecken på liv är utplånat. Ögonbrynen och
fransarna är täckta av snökristaller, ansiktet har stelnat i en frusen
grimas.*

Huden är blåvit med läppar som smalnat av kylan.

*Lifestolen gungar till och det räcker för att kroppen ska glida av och
falla ner i snön, mitt framför fötterna på Sebbe.*

Han stirrar med öppen mun på det stelfrusna liket.

”Fan”, viskar han. ”Inte du.”

Måndagen den 9 december 2019

1

Hanna Ahlander lyckas inte undvika slasket på trottoaren när hon går från tunnelbanan mot lägenheten i Solna. Det våta tränger in i gymnastikskorna och hon svär till när det blir blött i strumpan.

Väskans axelrem skär in och hon flyttar den till andra sidan.

Hon försöker låta bli att tänka på eftermiddagens samtal med sin chef, Manfred Lidwall, men orden ekar ändå i huvudet: *samarbetssvårigheter, ohörsamhet, bristande disciplin.*

Manfred avskyr henne. Det gjorde han mycket klart.

Om hon inte frivilligt söker sig någon annanstans kommer han att göra allt för att bli av med henne. Nu är hon hemskickad för att tänka över saken. Han vill inte träffa henne förrän i januari, efter helgerna.

Det tjocknar i halsen vid tanken på att hon måste lämna sitt jobb på Citypolisen, ett arbete som hon älskar, trots allt som har hänt.

Den regnvåta asfalten suger åt sig ljuset, världen är målad i nyanser av grått och svart. Om tio dagar är det julafton. Det borde vara snö och minusgrader, mjuka flingor som sakta singlar ner från skyn.

Istället gråter himlen.

Det spelar ingen roll, julstämning är det sista som bekymrar Hanna för tillfället. Pepparkakor och adventsljusstakar har hon inte ägnat en tanke de senaste veckorna.

De tunga våta dropparna gör att håret klistrar fast i pannan. Hon böjer på nacken för att slippa regnet i ansiktet, men det tränger in under jackan och får henne att huttra. Hon ökar

på stegen för att komma hem, vinglar till när hon trampar snett. De senaste timmarna har hon suttit på en bar och druckit vodkashots medan samma tankar snurrat runt i huvudet.

Varför kunde hon inte hålla käften? Varför kunde hon inte göra som alla andra och rätta in sig i ledet?

Hon borde ha släppt frågan om den missskötta utredningen, den arma Josefin som blev misshandlad till döds av sin make.

Han som råkade vara en kollega inom polisen.

Om hon bara sett åt andra hållet och skött sina egna affärer skulle hon inte ha hamnat i den här situationen.

Kåren har slutit sig och hon är inte längre en del av gemenskapen.

Några hundra meter bort ser hon sin port. På fjärde våningen ligger trean hon delar med Christian. Det lyser i fönstret, det betyder att han är hemma.

Hon längtar efter hans famn men vet inte om hon kan berätta om dagens samtal, att Citypolisen och hennes chef till varje pris vill bli av med henne.

Hon förstår inte hur hon över huvud taget ska kunna uttala det högt.

Skammen överväldigar henne.

Manfred sa att han inte ens orkade se henne längre.

Det är mycket hon inte kunnat dela med Christian det senaste halvåret, men hon klarar inte av att ta i det just nu. Inte ikväll, det får bli en annan gång.

Nu vill hon bara komma hem, hälla upp mer vodka och sjunka ner i ett varmt bad. Stänga världen ute och slippa tänka på allt som gick fel.

Tårarna stiger i ögonen men hon blinkar ilsket bort dem.

Hon ska låtsas som om allting är som vanligt, åtminstone ett litet tag tills hon hunnit smälta situationen. Framtiden får hon fundera på i morgon.

Med en suck knuffar hon upp porten och går uppför trap-
porna till sitt våningsplan. Hon tvekar utanför ytterdörren,
stryker bort en tår som ändå tränger fram.
Sedan sticker hon nyckeln i låset och vrider om.

2

När Hanna kommer in i lägenheten är det första hon ser en svart rullbag som står i hallen.

Hon släpper ner sin egen väska på hallmattan och hänger upp den våta jackan. Har de fått besök? hinner hon tänka innan hon ser att det är Christians, den som han brukar använda när han ska resa bort i några dagar.

”Hallå?” ropar hon halvhögt. ”Jag är hemma.”

Hon sparkar av sig skorna och går in i det kombinerade köket och vardagsrummet.

Alla ytor blänker som vanligt. De har precis renoverat och Christian har lagt ner mycket tid på val av färger och material. Det var hans idé, Hanna hade utan vidare kunnat leva med den gamla inredningen ett tag till. Men det har blivit snyggt, det måste hon medge. Den grå stenskivan går ton i ton med köks-skåpen. Det svindyra trägolvet ger en extra finish.

Förutom att det känns som om hennes mäklare till sambo har stajlat deras hem inför en av hans lägenhetsvisningar.

Hanna öppnar skafferiet och letar efter något att dricka. De har ingen vodka, men hon hittar en rödvinsflaska och håller upp ett stort glas. Tårarna bränner i halsen men hon sväljer och sväljer. Hon vill inte gråta mer över jobbet. Ingenting går att ändra på.

Sedan får hon syn på sin spegelbild i ugnsluckans glas. Hon ser hemsk ut. Det blöta håret ligger platt över huvudet, mascaran har smetat ut sig under ögonen. I vanliga fall brukar hon inte använda särskilt mycket smink men idag önskar hon att hon åtminstone haft lite läppglans på de nariga läpparna.

Med glaset i handen går hon in i badrummet och sköljer av ansiktet. Sedan vrider hon på kranen till badkaret för att tappa upp ett varmt bad. Hon tar ett djupt andetag innan hon fortsätter till sovrummet för att säga hej till Christian.

Det enda hon vill ha är en kram.

Han ligger ovanpå det lila överkastet, fullt påklädd, och fipplar med mobiltelefonen. När hon kommer in ser han upp och fast de varit tillsammans i fem år reagerar hon på hur attraktiv han är.

Det pirrar till i maggropen, som det alltid gör.

Christian uppfyller alla maskulina normer. Han har markerad käklinje, tjockt ljusbrunt hår och en pojkaktig charm som han vet att utnyttja. Han är en stjärnmäklare som älskar sitt jobb och varje ny försäljning. På sikt vill han öppna sin egen byrå. Hans livsglädje är smittsam, tillsammans med honom verkar framtiden alltid ljusare.

Trots att hon inte vill berätta om sin hemska dag längtar hon efter hans tröst, hon vill krypa in i hans famn och storgråta. Känna hans värme och höra honom säga att det ordnar sig.

Allt kommer att bli bra igen.

Christian reser sig från sängen med mobilen i handen. Men han rör henne inte, han varken kramar henne eller lyfter handen för att stryka hennes kind. Inte heller säger han ett ord om hennes rödsvullna ögon eller att hon liknar en dränkt katt.

Någonting är fel.

Christian är nervös, inser hon. Käkarna är spända, han verkar stålsätta sig när han öppnar munnen.

”Vi måste prata”, säger han med stramt tonfall. ”Det här funkar inte.”

Det tar ett ögonblick innan orden sjunker in. Ändå förstår hon inte.

Hanna försöker läsa hans ansiktsuttryck, men minen är sluten och främmande.

”Vad menar du?” säger hon.

”Vi två. Det funkar inte.”

Inget vettigt svar dyker upp i skallen. Tungan är tjock och oformlig, den vill inte samarbeta.

Istället fånstirrar hon på glaset i handen. Paniken väljer fram och fyller bröstet som en klibbig smet.

”Vad säger du?” stammar hon till sist.

”Du och jag kan inte vara tillsammans mer.”

”Varför inte då?”

Det är en idiotisk fråga.

”Du är omöjlig att leva med”, säger han.

Hanna kämpar fortfarande med att ta in det han säger. Det har inte varit bra mellan dem på länge, det måste hon erkänna, men alla par bråkar ibland, det hör till. Det borde han också fatta?

Det har visserligen varit skitjobbigt hos polisen den senaste tiden och hon vet att hon har låtit sig påverkas. Ilskan över den orättvisa behandlingen har följt med henne hem. Hon har varit sur och tvär på kvällarna, eller bara stupat i säng, men så farligt har det väl inte varit?

Eller?

”Är jag omöjlig att leva med?” upprepar hon.

”Vi gör bara varandra olyckliga”, säger han och går förbi henne och ut i hallen.

Hanna snubblar efter.

”Det blir bättre så här”, fortsätter han.

Rösten är fylld av trötthet, men det är ändå bättre än det kalla och vassa i början.

Christian sträcker sig efter rullväskan i hörnet.

Med ens hatar hon den där väskan.

”Vad då bättre?” härmar hon igen, som om hon inte klarar av att formulera en enda självständig mening.

Är det verkligen hon som står här och svamlar helt osammanhängande?

Christian suckar.

”Vi bråkar bara nuförtiden. Vi har inte haft sex på månader.

Det är ingen idé att vi håller på mer. Du är missnöjd, och det är jag med. Vi har det bättre utan varandra. Det är tråkigt, men så är det.”

En stark överklighetskänsla kommer över Hanna. Lägenheten ser ut som vanligt. Ytterplaggen hänger på sina galgar, skorna är prydligt uppställda. Precis som de var när hon gick hemifrån i morse, innan allting föll samman på jobbet.

Ska även hennes privatliv slås i spillror nu? På en och samma dag?

Hon ser honom dra handen genom det ljusbruna håret, samma hår som hon har smekt så många gånger efter att de älskat med varandra. De hör ihop, det måste han förstå?

Om han går har hon ingen. Då blir hon alldeles ensam.

Stanna! skriker det i henne. *Jag kan ändra mig.*

”Jag älskar dig”, viskar hon.

Christian står stilla. En skugga far över hans ansikte, en nästan mikroskopisk rörelse, men Hanna hinner uppfatta den sekundsnabba skiftningen. Hon förstår, fast han inte sagt ett enda ord.

”Du har träffat en annan?”

Han tvekar, sedan nickar han utan att se på henne.

Han kunde lika gärna ha gett henne en käftsmäll. Christian har själv pratat om det flera gånger under deras fem år tillsammans, att man kan förlåta allt utom otrohet.

De skulle aldrig bli sådana som gick bakom ryggen på varandra. Deras kärlek var stark och ärlig.

”Jag tänker bo hos en kompis i veckan, så att du får tid att flytta ut”, säger han och drar upp handtaget på rullväskan.

”Flytta ut?”

Hanna ser sig sakta om, fastnar med blicken på den snygga soffgruppen i skinn som Christian fyndat från en visningslägenhet. Vid det breda fönstret med utsikt över Råsundasjön står sammetsfåtöljen. Där brukar hon sitta och läsa med benen uppdragna under sig. Ullpläden som hänger över armstödet fick hon i julklapp.

Hon blinkar och inser att det är Christian som äger lägenheten. Han hade precis köpt den fina trean när de träffades. Hon bodde i en sunkig etta som hon hyrt i andra hand sedan hon gick ut Polishögskolan.

Valet var enkelt den gången.

Men det har varit *deras* hem. Nu vill han kasta ut henne på gatan, bara så där.

Hanna rätar på sig.

”Du kan inte göra så mot mig.”

Rösten darrar och hon hatar att hon inte kan behärska sig.

”Var ska jag bo?”

Christian har åtminstone vett att se skamsen ut.

”Krångla inte nu”, muttrar han. ”Det är min lägenhet. Det är jag som har betalat nästan alla räntor och amorteringar.”

För att du har tjänat mycket mer pengar, vill hon invända, men vet att det vore meningslöst, trots att de har varit överens om fördelningen.

En polislön kommer man inte långt på.

Christians mobil ringer. Han trycker bort samtalet men inte fortare än att Hanna hinner uppfatta namnet på displayen.

Valérie. Hon känner ingen Valérie. Och vad är det förresten för namn?

Sedan förstår hon allting.

”Du ska åka hem till henne? Det är där du ska bo medan jag flyttar?”

Christian dröjer en sekund för länge.

”Ja”, säger han kort och vänder sig mot ytterdörren.

Den bortvända ryggen får allting att brista.

Christian tänker sticka, utan att de ens har pratat klart. Han har precis släppt en bomb och kan inte offra fem fucking minuter på att lyssna på henne.

”Se på mig”, skriker Hanna. ”Du kan åtminstone se på mig!”

När Christian vänder sig mot henne igen rör sig högerarmen av egen kraft.

Hanna lyfter glaset och slungar vinet rakt i hans ansikte. En kaskad av blodröda droppar rinner över pannan och kinderna. Stora, mörka fläckar bildas på kläderna.

Hon gapar utan att riktigt förstå vad hon just gjort.

”Du är för fan inte klok”, fräser Christian.

Han torkar tinningen med handen utan att det hjälper.

”Se till att du är ute senast på söndag. Jag vill ha tillbaka nycklarna, hör du det?”

Han smäller igen dörren medan Hanna faller ner på knä.

Hon är så chockad att hon inte ens kan gråta. Det är svårt att andas.

Sedan hör hon det plaskande ljudet när badkaret svämmar över inne i badrummet.

Tisdagen den 10 december

3

När polisinspektör Daniel Lindskog gör sig i ordning för dagen sover både Ida och bebisen under det mintgröna täcket i dubbelsängen. Ida ligger på ena sidan, hennes långa mörka hår är trassligt och utspritt över kudden. Alice ligger på rygg och snusar med halvöppen mun.

Daniel blir stående vid sängkanten med blicken fäst på sin dotter. Kärleken till Alice har öppnat ett rum i hjärtat som han inte kände till. När han rör vid hennes pyttesmå fingrar händer något. Han blir en annan, en man som kan gå genom eld och vatten för sitt barn.

I trettiosex år har han levt utan att förstå vad villkorlös kärlek innebär. Det finns ingenting han inte skulle kunna göra för hennes skull.

Samtidigt är stillheten en lättnad. Alice har varit vaken många gånger i natt. Även om de bor i en rymlig trea är den tröstlösa kolikgråten hos en liten bebis svår att undkomma. Efter de första månaderna är alla utmattade.

Daniel har grus i ögonen och bly i kroppen när han skruvar på duschen. Det skällheta vattnet räcker inte för att komma i gång, först när han vrider om till iskallt får chocken honom att vakna.

Han drar på sig ordentligt med kläder, jeans och en tjock mörkblå ylletroja ovanpå skjortan. Som polisinspektör behöver han inte bära uniform, men varma kläder är ett måste så här års. Man vet aldrig när man behöver gå ut i kylan. Det är därför han har skägg sedan några år, det skyddar faktiskt hakan en aning. Dessutom är det rätt snyggt, även om han inte skulle säga det högt.

För att inte väcka Alice avstår han från frukost. Han kan ta en kopp kaffe på polisstationen, har aldrig varit särskilt hungrig på morgonen. Det är bättre att Alice får sova för då sover också Ida. Hon har fortfarande svårt med omställningen, är omtumlad av att ha blivit mamma och osäker i sin roll. Att Daniel är borta på dagarna gör inte saken bättre.

De har haft flera ordentliga gräl, som egentligen handlat om småsaker, fast de aldrig bråkade förut.

Daniel får ofta skuld känslor. De hade inte tänkt skaffa barn, inte så snabbt i alla fall, efter bara ett halvårs förhållande. När Alice blev till hade de knappt hunnit lära känna varandra ordentligt.

Ida talade om abort, men Daniel fylldes av glädje vid tanken på att bli pappa. Han har längtat efter det i årtal.

Ida är tio år yngre. Hon var en cool skidlärare, på en helt annan plats i livet, när de träffades en lördag på Bygget, Åres mest populära uteställe.

Minnet gör honom fortfarande mjuk. Den kvällen var hon full av liv, så söt att han inte kunde slita blicken från henne. De dansade hela natten och han fick följa med henne hem.

Förälskelsen var omedelbar och starkare än allt han känt förut.

Ida fick honom att leva upp, hon drog med honom på tokiga skoterutflykter och picknickar på fjället. Hon är uppvuxen i trakten och bekant med de flesta. Med Ida började han känna sig som hemma i Åre fast han redan bott där i två år.

Ett barn med Ida skulle vara fantastiskt. Det var hans första reaktion när hon visade upp stickan med de två blå strecken. Han ville det så gärna och målade upp deras gemensamma framtid i ljusa färger.

Nu, när hon är så trött och utmattad, kommer skulden smygande.

Daniel lämnar tyst lägenheten och tar trapporna ner till porten. Han skrapar bilrutorna noga. Vindrutan är täckt av ett

tjockt lager iskristaller, en dryg decimeter snö har lagt sig på taket. Det tar nästan tio minuter och vid det laget är han varm på gränsen till svettig.

Han bor egentligen på gångavstånd från jobbet, på sommaren tar det inte mer än en kvart att gå, men idag är det minus nitton grader och becksvalt. Om en kvart ska han möta kollegan Anton Lundgren, de ska till Duveds skola och hålla föredrag. Det är också en del av polisarbetet i glesbygden, att informera och samverka. Anton är den han jobbar mest med, en glad och rättfram kille från trakten. När Daniel på kvällarna skyndar hem till Ida och Alice brukar Anton köra ett av sina otaliga styrketräningsspass.

Åre är en liten station, med bara tre utredare och sju poliser i yttre tjänst när de är fullt bemannade. Självtillhör han formellt Östersund, även om han sitter ett par dagar i Åre.

Daniel startar bilen och undrar om det har varit mycket liv på byn under natten.

Förmodligen inte, det blir nog värre på torsdag, natten till lucia, då skolungdomarna festar loss. Fast så länge det är ortens tonåringar som röjer brukar situationen sällan urarta. Det är turisterna som håller hans kollegor sysselsatta. Säsongen har inte dragit igång än men snart väntar krogbråk och våld i taxikön, eller folk som muckar gräl inne på hamburgerrestaurangen. En och annan skidstöld och rattfylla hör också till vardagen.

Det har börjat snöa ymnigt när Daniel lämnar parkeringen några minuter före sju för att köra till Åres polisstation.

Ett ihållande, skärande ljud väcker Hanna ur sömnen.

Det tar några sekunder innan hon inser att det fruktansvärda lätet kommer från mobilen. Hon famlar efter den på sängbordet och ansträngningen får vita blixtar att skjuta genom huvudet.

Vaga bilder av stora mängder alkohol gör sig påminda, hur hon kröp ner i sängen med en flaska och drack tills hon slocknade.

Äntligen slutar oljudet och Hanna sjunker tillbaka mot kudden. Sedan börjar det om. Hon sträcker ut en hand och lyckas äntligen få tag i telefonen.

”Hallå”, kraxar hon.

”Väckte jag dig?” säger hennes storasyster Lydia hurtigt.

Lydia är tio år äldre. Hon är framgångsrik advokat, har två orimligt väluppfostrade barn och är lyckligt gift med en lika framgångsrik man i finansbranschen som tjänar äckligt mycket pengar.

Hanna tycker om sin storasyster men orkar inte riktigt med henne. Lydia är en ständig påminnelse om allt deras föräldrar förväntar sig av sina barn. Det där som Hanna aldrig kommer att kunna leva upp till.

”Vet du vad klockan är?” fortsätter Lydia, som är tidigt uppe varje morgon i den stora villan på Lidingö.

Hanna kikar dimmigt på displayen. Elva på förmiddagen. Det spelar ingen roll. Hon har ändå inget jobb att gå till.

Christian har lämnat henne.

Chocken kommer tillbaka i samma sekund som hon tänker orden. Magen drar ihop sig i kramp.

Allting gör ont.
”Jag håller på att bli sjuk”, pressar Hanna fram.
Hon *är* sjuk, på sätt och vis. Det är ett stort värkande hål där hjärtat borde sitta.
Hon kan inte låta bli att hulka till.
Lydia må vara hurtfrisk och framgångsrik, men hon är varken döv eller okänslig. Hon hör direkt att något är fel.
”Vad är det som har hänt?”
”Inget”, viskar Hanna.
Hon har inte tänkt berätta hur det ligger till. Hon är van att stå på egna ben. Hennes situation är ändå ingenting jämfört med de misshandlade och utsatta kvinnor hon möter i jobbet.
Men hon är så ledsen. Hon känner sig eländig och misslyckad. Om hon berättar sanningen för sin syster blir det på riktigt.
”Vad har hänt?” upprepar Lydia.
Hanna fulgråter i luren.
”Hanna?”
”Christian har stuckit”, snyftar hon till slut. ”Och dessutom har jag inget jobb längre. Min chef skällde ut mig igår och sa att jag måste söka mig en annan befattning.”
Det sista bara kommer. Snoret droppar på det ljusblå påslakanet. Hon kniper ihop ögonen men tårarna spiller ändå över.
”Jag måste flytta ut senast på söndag.”
Hon försöker torka ögonen med en flik av täcket utan att det hjälper.
Lydia ger ifrån sig en knappt hörbar flämtning.
”Var är Christian?” säger hon.
”Hos sin nya tjej. Valérie.”
För en gångs skull saknar till och med Lydia ord.
”Oj”, säger hon till sist. ”Vilket svin.”
Hanna gråter ännu mer.
”Det kommer att ordna sig”, säger Lydia efter en liten stund.

Hon låter mjukare på rösten, mer som storasystemen som läste saga för Hanna i barndomen än powerkvinnan som intervjuas i affärstidningarna.

”Du fixar det här, gumman, jag vet det”, lägger hon till.

”Vad ska jag göra?” viskar Hanna. ”Hur ska jag försörja mig?”

Det knackar på dörren på andra sidan luren och en djup mansröst mumlar ett par ord som inte går att uppfatta.

”Jag har tyvärr ett möte nu”, säger Lydia till Hanna.

Den vanliga effektiva och lite stressade rösten är tillbaka.

”Jag ringer dig efter det. Låt mig tänka en stund.”

”Säg inget till mamma”, viskar Hanna. ”Lova det.”

I deras familj är rollerna sedan länge utmejslade. Lydia är den duktiga och framgångsrika som föräldrarna skryter med för vännerna i Spanien. Hanna är sladdbarnet som de helst talar tyst om. Hon har alltid gjort dem besvikna. Hennes bohemiska livsstil och så småningom karriärvalet fick de högborgerliga föräldrarna att sätta rödvinet i halsen.

Det enda som gjort mamma riktigt belåten var förhållandet med Christian.

Nu är det över.

Hanna lägger bort mobilen och drar täcket över huvudet. Christians svek är ofattbart. Hur kan han bete sig så här mot henne? Efter fem år tillsammans?

Tanken på att han är hos sin nya tjej gör det ännu värre. Igår vaknade Hanna och Christian i samma säng. Nu är han borta för alltid.

Dessutom har hon ingenstans att bo. Stockholms bostadsmarknad är en djungel. Det finns inga lediga hyreslägenheter, bara svindyra bostadsrätter som kostar miljoner. Pengar hon inte har och aldrig kommer att få.

Hon kan inte låna av mamma och pappa. Bara tanken på att ringa dem och berätta är omöjlig.

Hon som kallas ”deras lilla misstag” har aldrig kunnat göra något rätt.

Hon kunde inte behålla Christian och har inte råd att skaffa en egen bostad vid trettiofyra års ålder.

Vad ska hon ta sig till? Vart ska hon ta vägen?